

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. София, 04.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **9770** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Делото е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], срещу Заповед № ФК-С-653/0460928/21.09.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД Фискален контрол при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска отмяната на заповедта, като се претендира, че на основание Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. по тълк. дело № 4/2002г., относно неизлагането на мотиви при упражняването на оперативна самостоятелност, претендира се допуснато нарушение по чл.146, т. 4 и т.5 АПК, оспорва срока на мярката, тъй като и за издаване на фискален бон за продажби на по-висока стойност се прилагал идентичен срок. Пред съда жалбата се поддържа от Д. М., която претендира, че е изряден търговец, фискален бон не бил издаден, тъй като търговският обект приключвал работа и служителката била заета с прибирането на масите пред обекта. Претендира се, че нарушението било извършено за първи път и било на незначителна стойност.

Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция по приходите, чрез юрк. И., оспорва жалбата изцяло като претендира неоснователността ѝ. В ход по същество претендира законосъобразност на заповедта на основанията по АПК.

Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
По делото са приети доказателства по административната преписка.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с дата 07.07.2020г., от което и предвид датата на заповедта връчване на заповедта – 23.06.20г., вр. с чл. 186, ал. 4 ЗДДС и чл. 149, ал.1 АПК, следва, че жалбата е подадена в срок.

По фактите съдът приема следното:

Със Заповед № ФК-С-653/0460928/21.09.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД Фискален контрол при ЦУ на НАП. Със заповедта е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект“ – конкретно кафе аперитив, находящ се в [населено място], ул. Севастократор К.“ № 69, стопанисван от [фирма] за срок от 14 дни. Освен процесната ПАМ бил съставен и акт за административно нарушение и започнало административно производство за нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС. Мярката е наложена за контролна покупка от 2,60 лв. на 13.09.2020г., за която не бил издаден фискален бон.

Също ПАМ е наложена поради извършено нарушение на чл. 118, ал.1 ЗДДС във връзка с чл. 186, ал. 1, т.1, б. „а“ от същия закон. Органът е приел, че нарушението е установено и се потвърждава от приложени към заповедта доказателства – Протокол за извършена проверка от същата дата разпечатка на КЛЕН, дневен финансов отчет и опис на парите в касата от същата дата.

От фактическа страна в мотивите на заповедта е прието, че нарушението се изразява в неиздаване на касов бон за продажба от ЕКАФП на стойност 2,60 лв., като фискалното устройство се е намирало в търговския обект.

Органът е направил извод, че дружеството има задължението по чл. 3, ал.1 на Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства, а от фактическите констатации органът е направил извода, че дружеството не спазило реда и начина за издаване на съответен документ за продажбата, с което е изпълнен състав на чл. 118, ал.1 ЗДДС във връзка с чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС.

В заповедта са изложени мотиви относно продължителността на срока на ПАМ като са изложени правни съображения, сред които и, че неспазването на задължението за издаването на касова бележка винаги води до негативни последици за фикса. Сочи, че продължителността на срока е определена с оглед вида дейност осъществявана от търговския обект, както и с работното време и неговото местонахождение. Срокът на ПАМ се сочи и като съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца.

Още органът е приел, че целта на ПАМ е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, прекият резултат е правилното отчитане на дейността, а индиректния недопускане на вреда за фикса, за извършване на промяна на дейността е необходим срок, като органът счита, че определения размер е подходящ.

За компетентността на издателя на ПАМ е представена заповед

№ЗЦУ-1148/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Съдът приема, че обжалваната по делото заповед е издадена от компетентен орган, предвид представената заповед №ЗЦУ-1148/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП за предоставени правомощия на органи по приходите по чл. 186, ал.1 ЗДДС, сред които по точка 1 са посочени и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в Централно управление на Национална агенция за приходите, каквато длъжност заема издателя на оспорената заповед. Предвид на това заповедта е издадена от компетентен орган.

Обжалваната по делото заповед е и материално – законосъобразна- относно вида на наложената ПАМ, предвид обстоятелството, че действително от данните по делото следва, че не е спазено задължението си да издаде документ за продажбата на стока – , като плащането е прието от служител на дружеството.

Правилно е приетото в заповедта, че е изпълнен състав на чл. 118, ал.1 ЗДДС – неизпълнение на задължението за отчитане на продажбите и конкретно във връзка с чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н – 18/2006г. В тази връзка следва да се посочи, че текстът на наредбата не въвежда различни задължения, противното би противоречало на законовата делегация по чл. 118, ал.4 ЗДДС, която норма изчерпателно определя приложното поле на подзаконовия акт и изключва въпроси, уредени в закона. Такъв е случаят по чл. 118, ал.1 ЗДДС, която норма определя задължение за всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

В случая не е спорно, че в търговския обект се е намирало работещо фискално устройство, отговарящо на изискванията по наредбата, в която са установени изискванията за устройствата, а конкретно цитираната разпоредба – чл. 3, ал. 1 от Наредбата, еднозначно определя, че за процесната покупка е следвало да бъде издаден фискален бон от намиращото се в обекта фискално устройство. Предвид на данните за неотчетена продажба, то законосъобразно е наложена санкцията по чл. 186, ал. 1, т.1, б. „а“ ЗДДС. Изводите на органите по приходите са потвърдени от представените КЛЕН и дневен финансов отчет, както и от описа на парите в касата и констатираното различие между отчетени и фактическа наличност.

Правният спор по делото не е по фактите, а по приложението на закона. Така в съдебно заседание от страна на търговеца Д. М. изрично беше заявено, че не се оспорва установеното при проверката.

По чл. 186, ал.1, т.1, б. „г“ е предвидена ПАМ запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок „до 30 дни“. Правният спор е затова, доколко е следвало процесната ПАМ да бъде наложена за срок от 14-дни.

В мотивите на обжалваната заповед са изложени правни и фактически съображения за конкретния размер на срока на действие на ПАМ, но те са общи, при положение, че 14 дни е около средния размер на предвидения в закона максимален срок за действие на мярката. Видно от съдебната практика, този срок обичайно се определя за ПАМ като процесната.

Въпреки изложеното до тук съдът намира, че така определената продължителност на срока на ПАМ не е съобразена с целта на закона и на принципа за последователност и предвидимост, както и на принципа за съразмерност. Мотивите относно продължителността на срока съдържат вътрешни противоречия и общи съждения, не са конкретни и същински. Мотивите са противоречиви и абстрактни с оглед липсата на съпоставимост спрямо тежестта на извършеното нарушение и последиците от него. Останалите изложени аргументи във връзка с продължителността на срока на ПАМ са общо формулирани формални изявления и нямат характера на същински мотиви като правни и фактически основания относно целите на ПАМ в конкретния случай - за значимостта на охраняваните обществени отношения, тежестта на нарушението, последиците от него и необходимостта от осигуряване защита на общественния интерес и предотвратяване възможността за извършване на ново нарушение. По никакъв начин не става ясно как е определен срока измежду 30 нормативни възможности, кои обстоятелства са от значение и каква е тяхната тежест и точно за конкретната сума е преценено, че 14 дни е подходящ срок.

При съпоставка на стойността на стоката, за покупката на която не е издаден ФБ спрямо срока на мярката по делото и по други ЗПАМ, е несъразмерен, доколкото лишава търговеца от приходи значително повече от неотчетената сума и за допуснатото нарушение при издаване на административния акт на основни принципи в административния процес. Такава ПАМ има санкционен а не превантивен характер, което нахвърля границите на целта, определена от закона, за която по принцип следва да се налагат такива ограничения - чл.22, ал.2 ЗАНН.

При издаване на ЗПАМ като процесната следва императивно да се спазва принципът на съразмерност по смисъла на чл. 6, ал. 5 АПК като административните органи следва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Административният орган е издал индивидуален административен акт без да извърши преценка за наличието на баланс между личните и обществени интереси, а само за наличието на бланкетно и общо формулиран обществен интерес от налагането ѝ. В случая съразмерността на мярката, преценена на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, е нарушена. Постановеният със заповедта размер на срока за налагането ѝ не е обоснован от гледна точка на този баланс, като се засягат права и законни интереси на адресата в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се налага.

На основание всичко изложено, съдът следва да постанови отмяната на оспорената по делото заповед, с оглед на което и на основание чл.172, ал.2 АПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], Заповед № ФК-С-653/0460928/21.09.2020г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД Фискален контрол при ЦУ на НАП.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок то съобщаването му.

Съдия:

